

sager. Herom skal jeg have den Ære at forelægge det høje Ting Forslag snarest muligt.

J. C. Christensen: Det var med megen Interesse, jeg hørte den højtærede Forsvarsministers Svar paa den stillede Forespørgsel. Svaret var, naar man tager Hensyn til Forespørgselsens Ordlyd, en Afvisning, idet Forespørgeren spurgte, om den ærede Forsvarsminister i en nær Fremtid agter at fremsætte Forslag om Revision af den militære Retspleje og Straffelov. Det agter den højtærede Minister ikke at gøre, og han anførte sine Grunde derfor, Grunde, som jeg tror, det høje Ting bør respektere. Den højtærede Minister har nemlig Ret i, at der kræves store Forarbejder for at stille Forslag om en virkelig Revision baade af den militære Retspleje og af den borgerlige Straffelov. Jeg mener, at den højtærede Minister har Ret i at henvise til, at der er nedsat en Kommission angaaende en Revision af den borgerlige Straffelov, og at man bør afvente Resultatet af denne Kommissions Arbejde, inden man giver sig til at revidere den militære Straffelov. Thi der er saa stor Forbindelse mellem disse to Straffelve, at det ikke ret vel gaar an, at man paabegynder en Revision af den militære Straffelov, forinden man ikke alene har Kommissionens Betænkning om den borgerlige, men ogsaa er kommen saa vidt, at man ser, hvad Rigsdagen vil med Hensyn til denne Revision. Den højtærede Minister har Ret i denne Henvielse, og jeg vil ønske, at Tinget tager Hensyn til Ministerens Standpunkt i saa Henseende.

Angaaende en Revision af den militære Retspleje sagde Ministeren, at der sad en Kommission om denne Sag, som endnu ikke havde afsluttet sit Arbejde. Den højtærede Minister har neppe Ret i — jeg forudsætter, jeg hørte rigtigt —, at der sidder en Kommission om den militære Retspleje. Jeg gaar nemlig ud fra, at den er opløst, uden at dens Arbejde er ført til Ende. Grunden til, at det ikke er ført til Ende, er, at Rigsdagen har udtalt et Ønske om, at det skulde have sit Forblivende ved den Bevilling, der var given, at der altsaa ikke burde gives flere Penge til Kommissionen, men at den maatte afslutte sit Arbejde i Løbet af et Aars Tid, og at Ministeren om fornødent skulde gribe voldsomt ind for at faa den afsluttet, selv om det maatte gaa ud over Kvantiteten af Kommissionens Arbejde. Jeg skal i den Henseende henvise til, hvad

der blev udtalt her paa Rigsdagen i Samlingen 1901—02 af Ordføreren for Folketingets Finansudvalg, da Tillægsbevillingsloven blev behandlet i Folketinget. Paa Tillægsbevillingslovsforslaget var der nemlig opført en Bevilling paa 3,435 Kr. 24 Øre til Dækning af Kommissionens Udgifter, og Finansudvalget benyttede Lejligheden til at spørge Ministeren, om denne Kommission ikke kunde ende sit Arbejde, da man i Finansudvalget ønskede, at der ikke skulde bevilges flere Penge til den, og at Arbejdet skulde slutes, selv om det maatte gaa ud over Kvantiteten.

Ordføreren udtalte: „Det er ikke Finansudvalgets Mening, at det ikke ønsker en ny militær Rettergangslov, men det mener, at denne Sag allerede har kostet Staten lovlig mange Penge, og Udvalget har den Opfattelse, at det efter den Maade, hvorpaa dette Arbejde er sat i Gang, og den Maade, hvorpaa det udføres, meget maa frygte for, at det aldrig vil komme til et Resultat, at det vil blive til en scrap-book“ o. s. v. Dernæst udtaler Ordføreren paa Udvalgets Vegne: „Jeg tillader mig altsaa her i Tinget at spørge den højtærede Minister, om han ikke tiltræder Udvalgets Anskuelse, at Ministeren, hvis ikke denne Kommission kan afslutte sin Virksomhed i Løbet af et Aar, bør paa voldsom Maade gøre Ende paa dens Arbejder, med andre Ord, om Ministeren ikke har den Opfattelse, at i Løbet af et Aar fra Dato, altsaa i Løbet af det Finansaar, vi nu gaa ind i, maa den paagældende Kommission uden Skade for sit Arbejdes Kvalitet kunne tilendebringe det paa en fyldestgørende Maade, maaske med en Indskrænkning af dets Kvantitet“. Disse Udtalelser, som bleve fremsatte af Ordføreren, det daværende ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, Philipsen, findes i Rigsdagstidenden for 1901—02, Sp. 4933—34, og Ministeren svarede imødekommende overfor Ordføreren ved at sige: „Jeg bemærker hertil, at den omhandlede Kommission skal blive gjort bekendt med Finansudvalgets Stilling til Sagen, og at det vil blive den paalagt at fremme sine Arbejder saa meget som muligt. Da der efter Finansudvalgets Udtalelser ikke kan ventes bevilget yderligere Pengemidler til Kommissionen ud over det kommende Finansaar, vil Kommissionen derhos faa Paalæg om at indrette sit Arbejde saaledes, at dens Betænkning kan foreligge før Udlobet af dette Tidsrum“.

Der blev altsaa i Virkeligheden fra